

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Варна, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Женя Р. Димитрова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Женя Р. Димитрова Въззивно търговско дело
№ 20223001000077 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК, образувано по въззивна жалба вх.№-168/12.01.2022 година от М. Н. М., ЕГН-***** срещу решение №-50/22.12.2021 година, постановено по т.д.45 по описа за 2021 година на Окръжен съд Добрич, В ЧАСТТА, с която са отхвърлени исквете срещу ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК-121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, 1700, район „Студентски“, бул.“Симеоновско шосе“, 67А за заплащане на сумата за разликата над 18000 лева до размера от 30 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получени травматични увреждания, вследствие на ПТП, настъпило на 24.07.2018 година в КК „Златни пясъци“, обл.Варна, причинено виновно от Т. Б. Т. при управление на л.а. „Форд“ S-mah, с рег. №- В 3145 ВР, при нарушение на правилата за движение и е осъден да заплати разноски, както и в частта, с която е отхвърлен иска за забава над сумата от 180 лева до размера от 350,03 лева за периода 19.02.2021 година до 26.03.2021 година.

Твърди се във въззивната жалба, че размерът на обезщетението не е съобразен с претърпените болки и страдания. Съдът е определил размер от 20 000 лева, който въззивникът счита за недостатъчен, несправедливо занижен, не отговарящ на принципа за справедливост, както и на съдебната практика

при подобни телесни увреди и дадените с ППВС 4/68 година задължителни указания, с оглед търпените от пострадалия вреди и предвид събраните и тълкуваните по делото доказателства. От заключението на вещото лице е видно, че със сигурност ще се развият артрозни промени, както и, че движенията на лявата ръка няма да се възстановят в пълен обем, поради което определения следва да е в размер на 30 000 лева. Твърди, че крайните изводи на съда относно наличието на съпричиняване в размер на 10% са неправилни, тъй като по делото е категорично установено, че водачът на лекия автомобил Форд неправомерно предприема маневра обратен завой в лява посока, като ударът между лекия автомобил и велосипедиста се дължи изцяло на предприетата неправомерно маневра от водача на лекия автомобил. Моли съдът да отмени решението на първоинстанционния съд, в обжалваната част и вместо него постанови друго по съществото на спора, с което уважи предявения иск в размер от 30 000 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.03.2021 година до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 350,03 лева лихва за забава за периода 19.02.2021 година до 26.03.2021 година, като присъди и направените по делото съдебно-деловодни разноски.

Въззиваемата страна ЗК „Лев инс“ АД е представила писмен отговор, с който моли да се потвърди решението, в обжалваната му част и да се присъдят направени съдебно-деловодни разноски.

Решението не е обжалвано и е влязло в сила, В ЧАСТТА, с която ЗК „Лев инс“ АД е осъден да заплати на М. Н. М. сумата от 18 000 лева, главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.03.2021 година до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 180 лева – лихва за забава, считано от 19.02.2021 година до 26.03.2021 година и разноски, както и в частта, с която е отхвърлен иска за разликата над 30 000 лева до предявения размер от 35 000 лева.

Съдът по предмета на спора съобрази следното:

В исковата си молба от 26.03.2021 година ищеца М. Н. М. излага, че на 24.07.2018 г., на територията на Курортен комплекс „Златни пясъци“ в посока от светофара на главния път към кръговото пред хотел „Адмирал“ и отсечката между хранителен магазин “ALDO” и коктейл бар Гибралтар са причинени телесни увреждания на М.М., изразяващи се в изкълчване на акромио-

клавикуларна става, което е наложило оперативна процедура в областта на раменния пояс и горния крайник с голям обем и сложност и е обусловило затруднение в движението на левия горен крайник за период от около 2-3 месеца.

Механизма на ПТП според ищеца е следния: Той се е придвижвал с велосипед по основния път към вътрешността на КК „З. П.“ в посока светофара на главния път към кръговото на хотел „Адмирал“.

В отсечката по този маршрут, която се намира между хранителен магазин „ALDO“ и десния завой преди коктейл бар „Гибралтар“ ищецът подминава намиращата се вляво от пътя аптека и на около 30м.разстояние възприема спрян в дясната лента на пътя лек автомобил марка „Форд“, модел „S Max“, рег.NoB 3145 BP, управляван от Т. Б. Т.. Автомобилът престоява, а по светлинната му сигнализация, не личи ,че двигателят е запален. Приближавайки колата ищецът не успява по никакъв начин да разбере, че шофьорът се кани да предприеме потегляне, още повече някаква по-сложна маневра.Когато е на по- близко разстояние зад автомобила, водачът му свива рязко наляво,за да предприеме обратен завой. Пътната лента, по която ищецът велосипедист се е спускал по отрицателен наклон към центъра на комплекса е била изцяло заета от автомобила, който е изпълнявал обратен завой. Лекият автомобил е бил разположен също в посока центъра на комплекса пред предприемането на маневрата обратен завой. Пътното платно,където е възникнало ПТП представлява две срещуположни пътни ленти ,разделени с единична непрекъсната линия.Въпреки,че прави всичко по силите си ищецът не успява да предотврати удара. Следва силен удар в преден ляв калник на автомобила,а тялото на велосипедиста се отделя от велосипеда ,прелита над предния капак на автомобила и пада в близост до левия бордюр.

Произшествието е настъпило при добра видимост, на сух асфалтов участък, като в резултат на ПТП са причинени описаните в исковата молба телесни увреждания на ищеца, които са наложили оперативна процедура в областта на раменния пояс и горния крайник с голям обем и сложност и е обусловило затруднение в движението на горния ляв крайник за период от 2-3 месеца.

Във връзка с така настъпилото ПТП са образувани ДП No507/2019г.по описа на Пето РУ на МВР гр.Варна. Същият е допуснал виновно нарушение

на правилата за движение по пътищата, а именно чл.5 ал.2 т.1 от ЗДвП,чл.6 т.1 от ЗДвП, чл.16 ал.1 т.1 от ЗДвП,чл.25 ал.1 от ЗДвП,чл.26 от ЗДвП и чл.38 ал.3 от ЗДвП.

Непосредствено след ПТП ищецът е откаран в спешното отделение при МБАЛ „Св.Анна-Варна“ АД, не постъпва за лечение там,но от направения му преглед е установено,че се налага оперативно лечение. Приет е в Университетска болница МБАЛ „Св.Марина- Варна“ ЕАД,гр.Варна, където постъпва за лечение в отделението по ортопедия и травматология. Постъпва в отделението адекватен. След назначените прегледи и консулти е установена спонтанна и палпаторна болка в лява раменна става, известна като симптом на „клавиша“. По рентгеновите и клинични данни е установена акромиокланитуларна луксация 5-та степен. Назначена му е оперативна процедура. Операцията е извършена на следващия ден след постъпването му, а именно на 25.07.2018г., като под обща анестезия му е извършена репозиция на разместените кости, формиращи ставата – ключица и лопатка. Поставена му е метална фиксация. След изписването му са назначени контролни прегледи, физиотерапия и рехабилитация. Вследствие на инцидента на пострадалия са причинени трайни физически увреждания, които сами по себе си имат трайно проявление и оказват влияние върху качеството му на живот. Ищецът е в трудоспособна възраст, силен и енергичен млад човек, който преди произшествието е изкарвал сам пари за прехраната си. Заради инцидента пропуска възможността да работи през лятото на 2018г. Предвид получените травми, той не е бил в състояние да извършва каквато и да е физическа дейност, изпитвал е силни болки в ръката. Поради силните болки е приемал обезболяващи медикаменти, тъй като болката е пречела на съня му. Състоянието, в което изпада създава изключителни трудности и неудобства за него, дори и за ежедневните битови нужди, за които е разчитал на помощта на своите близки. Шока от претърпяното се е отразил и върху психиката на ищеца. Инцидентът забавя кандидатстването си във висше училище, а именно в Академията на МВР, където към настоящия момент той вече е курсант. Той непрестанно си припомня случилото се, а това ,че не можел да спи и да се храни нормално се е отразило върху физическото му състояние - бил е изключително изнемощял и отслабнал. Въпреки изминалото време от инцидента пострадалият все още не се е възстановил напълно.

Лекият автомобил марка „Форд“,модел „ S Max“ ,управляван от Т. Б.

Т.,при управлението на който е причинено ПТП е застрахован по риска „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в ЗК „Лев инс“ АД, по силата на полица с начална дата на покритие от 25.04.2018г.до 25.04.2019г. На основание чл.380 ал.1 от КЗ към ответника е отправена претенция за изплащане на обезщетение за неимуществените вреди, причинени на ищеца по делото от описаното пътно транспортно произшествие. Въз основа на заведената претенция е образувана преписка по щета No0000-1000-03-20-7784. В законоустановения срок ответното дружество не се е произнесло по претенцията. Това поражда правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия иск.

В срока за отговор от ответното дружество е постъпил писмен отговор ,с който исквете се оспорват по основание и размер. Ответникът не оспорва подаването на писмена претенция пред дружеството, но твърди, че представените си исковата молба не удостоверяват съществени обстоятелства, свързани с настъпването на ПТП. На първо място не са доказани елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно противоправното и виновно поведение на водача на автомобила, пораждащи деликтната му отговорност.Липсват и категорични данни за наличието на причинно следствена връзка между пътния инцидент и настъпилите увреждания на ищеца по делото. Не става ясно по каква причина е настъпил сблъска, като няма данни водачът на автомобила да се е движел с несъобразена или превишена скорост,както и да е допуснал нарушение на правилата на ЗДвП. Твърди се,че причината за настъпване на инцидента е поведението на водача на велосипеда, който с неправомерните си действия е предприел

управление на велосипед, който не е бил оборудван със задължителните спиращки, съгласно изискванията на чл.79 т.1 от ЗДвП,както и с устройство за излъчване на бяла или жълта добре различима светлина отпред, съгласно чл.79 т.2 от ЗДвП, управлявал е велосипеда с несъобразена с пътните условия скорост, както и на забранен участък от пътя, не по велосипедната инфраструктура и най-близо до дясната граница на платното за движение, с което е допуснал нарушение на правилата на чл. 80 т.2 от ЗДвП. Прави се възражение за съпричиняване от страна на ищеца на вредоносния резултат. Не са спазени нормативните изисквания за управление на велосипед.Не е използвана защитна екипировка - каска, наколенки и налакътници. При

правомерно поведение на пострадалото лице ,то нямаше да претърпи описаните телесни увреждания.Неспазването на правилата за движение на велосипедист е довело до по-големи увреждания,претърпени от лицето. Съпричиняването е в размер на 90 % от настъпване на вредоносния резултат. На следващо място се оспорват всички твърдения на ищеца относно вида, медико–биологичния характер и степента на уврежданията, твърденията,свързани с продължителността на оздравителния период, както и твърдението,че той още не е приключил.Тези твърдения не се доказват и от представената медицинска документация по делото.Също така няма данни за необходимост от приемане на обезболяващи медикаменти,както и проблеми със съня, с оглед изключително лекото нараняване на ищеца, което се доказва и от факта,че болничният престой е бил само три дни. Няма доказателства за провеждана рехабилитация.Ако такава бе проведена възстановителния период щеше да бъде значително намален. Размерът на претендираното от ищеца обезщетение на отговаря на критериите на „справедливостта“, заложен в чл.52 от ЗЗД. Оспорва се и иска за законна лихва. Моли съда да постанови решение, с което отхвърли иска, като присъди и направените по делото разноски.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства приема за установено следното:

По делото не е спорно, че към момента на ПТП е налице застраховка „Гражданска отговорност“ относно посоченото МПС. Също не е спорно, че ищеца е иницирал пред ответника, като застраховател на деликвента, производство по чл. 380, ал. 1 от КЗ, което обуславя допустимостта на иска.

Установява се, че с постановление за прекратяване на наказателното производство на РП гр.Варна е прекратено ДП No507/2019г.на Пето РУ на МВР гр.Варна.

От заключението по назначената САТЕ и от Албума за посетеното местопроизшествие се установява следното относно механизма на ПТП: На 24.07.2018 година около 14часа в КК“Златни пясъци“ по пътя, водещ от супермаркет „ALDO“ към хотел „Адмирал“ се е движел лекия автомобил, управляван от Т. Б. Т., който пътувал сам в автомобила си. Произшествието е настъпило през светлата част от денонощието, при ясно и слънчево време и много добра метеорологична видимост, при нова асфалтова настилка, суха,

без неравности и повреди, с наклон на спускане по посока на движението на автомобила. Когато лекият автомобил навлязъл в Т-образното кръстовище, водещо в ляво към ресторант „Синбад“, водачът е намалил скоростта си на движение и е спрял в непосредствена близост до десния край на платното за движение, след което е предприел маневра „обратен завой в ляво“. В същото време и същата посока, зад лекия автомобил се е движел велосипедист от гр. Добрич, който е възприел спрелия в дясната част на платното за движение лек автомобил, поради което е отклонил велосипеда си в ляво с цел да го заобиколи и е преминал в лентата

за насрещно движение. При създалата се ситуация в резултат от взаимното пресичане на траекторията на движение на автомобила и велосипеда, е настъпил удар между тях, като първоначалното съприкосновение се е осъществило между външната част на предното ляво колело на лекия автомобил, странично и предното колело на велосипеда – челно. Вследствие на ударния импулс, породен от скоростта на движение и масата на велосипедиста, той напуска велосипеда и прелита над предния капак на лекия автомобил косо спрямо платното за движение, велосипеда се завърта странично и последва удара в левия праг на автомобила, след което велосипеда пада в ляво от лекия автомобил. Към момента на удара с велосипедиста, автомобилът се е движел със скорост около 8,57 км./ч., а преди удара лекият автомобил се е движел със скорост 20-30 км./ч. Велосипедистът от своя страна се е движел със скорост около 30,82 км./ч.

Поведението и на двамата водачи не е било съобразено с конкретната пътна обстановка. Водачът на лекия автомобил е имал техническата възможност да предотврати настъпването на произшествието и удара с велосипедиста М., ако преди да предприеме маневра обратен завой, бе пропуснал движещият се в права посока велосипедист. Също и велосипедистът е имал техническата възможност да предотврати настъпването на произшествието, ако се е движел в непосредствена близост до десния край на платното за движение. В района, където е станало произшествието велосипедистът М. е имал пряка видимост спрямо лекия автомобил от разстояние около 73 м., а водачът на лекия автомобил също е имал пряка видимост спрямо велосипедиста от разстояние около 73 м. В района, където е станало местопроизшествието няма изградена велосипедна инфраструктура. Липсва велосипедна алея. Според обясненията на вещото лице по САТЕ, в съдебно заседание от 25.11.2021 г. зад завиващия

автомобил е имало свободен коридор в дясно ,т.е. ако велосипедиста би продължил своето движение близо до десния край на платното за движение, той е можел да премине зад автомобила и да бъде предотвратено произшествието.

Относно механизма на ПТП е разпитан и свидетел водача на автомобила, като неговите показания, съдът цени, при условията на чл.172 ГПК, с който е причинено произшествието. Според свидетеля започнал маневрата обратен завой плътно в дясно, половин метър от десния край на тротоара, колкото се може максимално близо, а в момента на удара автомобила е бил малко след лявото платно с 1-2 метра и почти е щял да мине в другото платно. Според свидетеля е подал мигач, но може би малко е закъснял с подаване на предупредителния сигнал.

От заключението по назначената съдебно медицинска експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява следното: Пациентът е прегледан в Спешно отделение при МБАЛ „Св.Анна-Варна“, като му е поставена диагноза изкълчване на лявата акромио-клавикуларна стена, определила трайно затруднение на движенията в лявата раменна става за повече от 30 дни. Травматичното увреждане има пряка причинна връзка с процесното ПТП. След направените рентгенови изследвания и е предписано оперативно лечение. На 25.07.2018г. е направена операция, съгласно Оперативен протокол No25, при обща анестезия, през мини достъп в областта на лявата акромиоклавикуларна става, под рентгенов контрол е извършена репозиция и фиксация с метал с артроскопска асистенция. Няма представена документация за амбулаторно лечение.

Травматичното увреждане е настъпило при падане върху рамото, вследствие на сила, приложена по оста на ключицата, довела до разкъсване на връзките на ключично-лопатковата става. Вследствие на приложената оперативна техника се стига до натоварване на стерно–клавикуларната става. Възможно е за в бъдеще да се развият рано артрозни промени в лявата стерно-клавикуларна става, поради голямото ѝ натоварване. Носенето на предпазни средства не влияе на получаване на травматичното увреждане. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че обичайният период за възстановяване е около два месеца тъй като е извършена оперативна интервенция и това малко забавя самата рехабилитация. Резултата е много

добър, тъй като е възстановено анатомичното положение на ставата.

От съвкупната преценка на показанията на свидетелите Р. И., майка на пострадалия, показанията, на която съдът цени при условията на чл.172 ГПК се установява, че при нейното посещение в болницата в деня на произшествието ѝ обяснили, че задължително се налага оперативна интервенция. Трябвало да се поставят метални импланти, които да останат цял живот в организма на сина ѝ. В болницата ищеца останал три дни и го изписали за домашно лечение. След операцията ищецът имал силни болки, молел за повече обезболяващи. В къщи болките намалели, но продължили доста дълго време. Първите дни бил седнал защото не можел да се обръща, навсякъде всичко го боляло. Пълното възстановяване отнело около шест месеца. Налице били и психически травми. И сега той много внимава как кара. Преди катастрофата искал да кандидатства в Академията на МВР в Симеоново, но след като се случила тази травма, той трябвало да отложи кандидатстването си, тъй като се изисквали медицински документи. Въпреки това решили, че той е годен за длъжността и за това, за което кандидатства и го допуснали да продължи. В момента не може да вдигне до края ръката си, да я завърти назад-самите импланти пречат на това. Рехабилитация провели в Първа градска поликлиника в Добрич.

Гореустановената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.432 КЗ.

В тежест на ищцовата страна е да установи настъпилото ПТП, наличието на вреда, причинно следствена връзка между събитието и вредата, както и в случая когато се ангажира отговорността на застрахователя наличието на застраховка „Гражданска отговорност“.

Отговорността на застрахователя, при застраховка "Гражданска отговорност" възниква по силата на сключения договор, при настъпило застрахователно събитие.

Фактът на наличието на валидно застрахователно правоотношение не се оспорва между страните, поради което ответникът е активно легитимиран да отговаря за вредите, настъпили вследствие ПТП.

Решението е влязло в сила, в частта, с която ЗК „Лев инс“ АД е осъден

да заплати на М. Н. М. сумата от 18 000 лева, главница, поради което между страните е налице сила на пресъдено нещо относно доказаността на виновно, противоправно действие, извършено от водача на автомобила, т.е. във въззивното производство съдът е обвързан от приетото за виновността на водача и ангажирането отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, както и досежно наличието на вреда – настъпилите травми на ищеца, които са безспорно установени от заключението по назначената СМЕ, като причинно-следствената връзка се потвърждава и от заключението по назначената СМЕ. Така описаните вреди са довели до болки и страдания, за които следва да бъде ангажирана отговорността на застрахователя.

Спорен е единствено размера на застрахователното обезщетение, с оглед направеното възражение за съпричиняване, както и с оглед понятието „справедливост“, с оглед оплакванията във въззивната жалба.

При определяне на размера на справедливото обезщетение, съдът следва да се съобрази с тежестта на причиненото на ищеца увреждане, вида и продължителността на проведеното лечение, възрастта на ищеца, настъпило ли е пълно възстановяване както и да се вземе предвид социално-икономическото състояние в страната към датата на ПТП. В заключение и съобразно установеното в практиката на съдилищата разбиране за справедлив размер на обезщетения за неимуществени вреди, търпени по повод подобни по вид травми, съдът намира, че за репарирание на неблагоприятните последици от увреждащото събитие съобразно възприетия с чл. 52 ЗЗД принцип на справедливостта подходяща и достатъчна сума е 20 000 лева.

Съдът съобразява и влизането в сила на решението, в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над 30 000 лева. Проведена е оперативна интервенция, като ищецът е имал силни болки. Инцидента е довел и до неудобства във връзка с кандидатстването му в Академията, като не са довели до невъзможност и той понастоящем е студент. Процесът е протекъл без усложнения, за обичайният период от време, възстановяването е пълно, не са възникнали усложнения.

Наведените оплаквания касаят наличието на съпричиняване от страна на пострадалият за настъпването на вредоносния резултат, като наличието или не на съпричиняване ще определи и размера на обезщетението.

По въпроса, свързан с предпоставките за редуциране на обезщетението поради съпричиняване от страна на пострадалата на вредоносния резултат, е налице задължителна за съдилищата в Република България практика на Върховния съд и на Върховния касационен съд, обективирана в ППВС № 17/1963 г. и ТР № 1/2014 г. на ОСТК, чиито принципни постановки са следвани в постановени по реда на чл. 290 ГПК съдебни актове. В мотивите към т. 7 на ТР № 1/2014 г., след направено разграничение между допринасяне на пострадалия за възникване на ПТП и приноса му за настъпване на вредата, е разяснено, че принос за настъпване на вредата е налице, когато пострадалият не е допринесъл на настъпване на събитието, но с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане. Прието е, че съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, а приносът на увреждения, като обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в определена степен. За редуциране на обезщетението за вреди от непозволено увреждане, не е достатъчно да е налице надлежно релевирано възражение за съпричиняване, основано на твърдение, че пострадалият, с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане, а това възражение следва да бъде установено при условие на пълно главно доказване. Доколко поведението на пострадалия е рисково и дали то е допринесло за увреждането, подлежи на доказване във всеки отделен случай, при тежест на доказване върху позоваващата се на съпричиняването страна в процеса. Според практиката на ВКС, обективирана в решение по т. д. № 146/2019 г., както и в цитираните в него съдебни актове на ВКС, намаляването на обезщетението за вреди е възможно само при наличие на категорични доказателства, че вредите не биха настъпили, ако по време на произшествието пострадалото лице е ползвало обезопасителен колан. Преценката за реалния принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат е обусловена от съпоставка на поведението на участниците в произшествието, като съразмерността на действията или бездействията на пострадалия с останалите обективни и субективни фактори, станали причина за настъпване на ПТП, ще определят и процентното съотношение на този принос.

Противоправното деяние на делинквентна се състои в предприемането

на обратен завой, без да се съобрази с идващия към него велосипедист. Съгласно чл.16 ал.1 т.1 ЗДвП на пътно платно с двупосочно движение на водача на ППС е забранено, когато платното за движение има две пътни ленти-да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение, освен при изпреварване или заобикаляне. Нарушена е и разпоредбата на чл.25 ал.1 от ЗДвП, гласящ че при маневра от вида на предприетата от водача на лекия автомобил, той следва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, при което се съобрази с тяхното положение, посока или скорост на движение.

От обясненията на вещото лице се установява, че велосипедистът също е имал възможност да предотврати настъпването на ПТП ако беше изпълнил задълженията си на участник в движението по пътищата- а именно да се движи в непосредствена близост до десния край на платното за движение. Твърдението на велосипедиста, че е възприел автомобила като спрял, поради което е предприел маневра изпреварване се опровергава както от показанията на водача на автомобила, ценени при условията на чл.172 ГПК, така и от обясненията на вещото лице за мястото, където е настъпил удара.

Поради всичко посочено, съдът намира основание за съпричиняване и определя приноса за настъпване на вредоносния резултат на 10%, поради което искът следва да бъде уважен до размера от 18 000 лева, а отхвърлен за разликата над 18 000 лева до размера от 30 000 лева.

На осн. чл.86 ЗЗД с оглед уважаването на главните искове следва да бъдат уважени и акцесорните искове за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, като същата е поискана от датата 19.02.2021 година до датата на подаване на исковата молба, считано от изтичане на срока за произнасяне на застрахователя, а изчислена по размер е 180 лева, както и от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Спрямо договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на осн. чл.429, ал.1, т.1 КЗ - да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица

имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на осн. чл.429, ал.1, т.2 КЗ – да покрие отговорността на застрахователя за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая изрично чл.429, ал.2, т.2 КЗ предвижда, че в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл.429, ал.3 КЗ. Следователно от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, включително и по отношение на лихвите за забава, които последният дължи на увредения. Разликата в периодите по отношение на дължимото спрямо увреденото лице обезщетение за забава от делинквента на осн. чл.86 вр. чл.84, ал.3 ЗЗД и от застрахователя по застрахователния договор се извежда не само с оглед изричното правило на чл.429, ал.3, изр.2 КЗ, но и предвид въведената с новия КЗ абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на прекия иск на увреденото лице спрямо застрахователя на делинквента по застраховка «Гражданска застраховка» на автомобилистите на осн. чл.498, ал.3 вр. чл.432, ал.1 КЗ - отправянето на писмена застрахователна претенция спрямо застрахователя по реда на чл.380 КЗ. След предявяване на претенцията по чл.498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл.496 КЗ, като непроизнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава – чл.497, ал.1, т.1 и т.2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2/ с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на осн. чл.498, ал.3 вр. чл.432, ал.1 КЗ.

Поради съвпадане на правните изводи на двете инстанции решението, в обжалваната му част следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските.

Разноски не се присъждат, тъй като в съдебното заседание, в което е даден ход на делото по същество не са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, в какъвто смисъл е искането в отговора.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение No-50/22.12.2021 година, постановено по т.д.45 по описа за 2021 година на Окръжен съд Добрич, В ЧАСТТА, с която са отхвърлени исковете на М. Н. М. срещу ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК-121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, 1700, район „Студентски“, бул.“Симеоновско шосе“, 67А за заплащане на сумата за разликата над 18000 лева до размера от 30 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получени травматични увреждания, вследствие на ПТП, настъпило на 24.07.2018 година в КК „Златни пясъци“, обл.Варна, причинено виновно от Т. Б. Т. при управление на л.а. „Форд“ S-mah, с рег. No- В 3145 ВР, при нарушение на правилата за движение, както и в частта, с която е отхвърлен иска за забава над сумата от 180 лева до размера от 350,03 лева за периода 19.02.2021 година до 26.03.2021 година, както и е осъден да заплати сумата от 957,95 лева, разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в 1-месечен срок от получаване на съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____